

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 P 227914 25 GŽ
Novi Travnik, 23.6.2026. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Denis Trifković, kao predsjednik vijeća, Aida Pezer-Alić i Aldina Rebihić Topoljak, kao članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja D.J., sin F., iz N.T., ..., koga zastupa punomoćnik Emir Burak, advokat iz Travnika, ulica Bosanska-Lamela III (u daljem tekstu: tužitelj), protiv tuženog Grad Novi Travnik, koga zastupa zastupnik po zakonu tuženog Općinsko pravobranilaštvo Travnik (u daljem tekstu: tužena), radi smetanja posjeda, vrijednost spora 1.000,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv rješenja Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 227914 24 P od 9.7.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 23.6.2026. godine, donio je slijedeće:

RJEŠENJE

Žalba tužitelja se odbija kao neosnovana i rješenje Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 227914 24 P od 9.7.2025. godine potvrđuje.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka kao neosnovan.

Obrazloženje

Prvostepenim rješenjem, stavom prvim, odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„ Utvrđuje se da je tuženi smetao tužitelja u posljednjem mirnom posjedu nekretnina koje su u naravi poslovni prostor površine 64 m² u stambeno poslovnoj zgradi u ul. ..., i poslovni prostor površine 40,40 m² u stambeno poslovnoj zgradi u ul. ..., upisanih u zk.ul. 27 „E“ k.o. ..., na način da su službenici tuženog dana 09.10.2024. godine obili bravu od ulaznih vrata navedenih poslovnih prostora, ušli u navedene poslovne prostore i započeli sa izvođenjem radova, koji radovi su nastavljeni i dana 10.10.2024. godine, kao i dana 11.10.2024. godine, čime su omeli tužitelja u njegovom posljednjem faktičkom mirnom posjedu nekretnina, pa se tuženom nalaže da odmah uspostavi posjedovno stanje kakvo je bilo prije smetanja posjeda, te da se ubuduće uzdrži od ovakvog ili sličnog smetanja, pod prijetnjom novčane kazne u slučaju ponovljenog smetanja, kao i da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u roku od 15 dana“.

Stavom drugim, naloženo je tužitelju da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 840,00 KM, sve u roku od 15 dana od dana prijema prijepisa rješenja.

Protiv navedenog rješenja žalbu je blagovremeno izjavio tužitelj koji rješenje pobija u cijelosti zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i povrede odredaba ZPP-a sa prijedlogom da Kantonalni sud u Novom Travniku uvaži žalbu i preinači pobijano rješenje na način da usvoji tužbeni zahtjev tužitelja i obaveže tuženu da tužitelju nadoknadi troškove postupka uvećano za troškove sastava ove i žalbe i taksu na žalbu, ili da ukine pobijano rješenje i predmet

vrati na ponovno odlučivanje. Smatra da je sud povrijedio čl. 8. ZPP, a očito da sud nije tako postupao, jer je rješenje nejasno i kontradiktorno izvedenim dokazima. Obrazloženje pobijanog rješenja kontradiktorno je samoj izreci rješenja i svim izvedenim dokazima u toku postupka. Iz obrazloženja pobijanog rješenja ne vidi se zbog čega sud odbija tužbeni zahtjev, iako je jasno da je toku postupka tužilac izvedenim dokazima dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva zbog čega je učinjena i povreda čl. 210. ZPP jer je rješenje utemeljeno na nepravilno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, a u konačnom i povreda čl. 211. ZPP. Kod propuštanja obrazlaganja dokaza tužitelja radi se o pravnom pitanju suštinske važnosti za ishod spora, te je postupajući na ovakav način prvostepeni sud povrijedio odredbe člana 191. stav 4. ZPP-a, jer nije obrazložio bitne činjenice koje su stranke iznijele i dokaze koji su izvedeni na glavnoj raspravi, a kako je to naprijed izloženo, nije obrazložio na koji način su činjenice bitne za donošenje ovakvog rješenja utvrđene, kojim dokazivanjem ih je utvrdio, te kako ih je ocijenio. Tužilac smatra da se prvostepeni sud neosnovano poziva na član 329. Zakona o stvarnim pravima FBiH koji propisuje da nije samovlasno smetanje posjeda ako je čin oduzimanja ili smetanja posjeda dopušten zakonom ili odlukom suda ili drugog tijela. Citirana zakonska odredba se ne može primijeniti u ovom slučaju, jer tužena nije provela zakonit upravni postupak, a što je tužilac dokazao izvedenim dokazima. Dana 09.10.2024. godine, bez odobrenja tužitelja, Služba za građenje, urbanizam i lokalne puteve općine Novi Travnik ispred koje je navedenog dana bila prisutna inspektorica Z. I., uz asistenciju pripadnika PS Novi Travnik, su omeli tužitelja u posljednjem mirnom posjedu navedenih nekretnina na način da su obili bravu od ulaznih vrata poslovnih prostora, ušli u navedene poslovne prostore i započeli sa izvođenjem radova, a navedeni radovi su nastavljeni i dana 10.10.2024. godine, kao i dana 11.10.2024. godine. Tužitelj, koji je bio prisutan na licu mjesta dana 09.10.2024. godine, je tražio da mu se obrazlože razlozi takvog postupanja od strane Službe za građenje, urbanizam i lokalne puteve općine Novi Travnik, te da mu pripadnici PS Novi Travnik obrazlože razloge pružanja policijske asistencije. Tužitelj je, putem punomoćnika, dana 15.10.2024. godine podnio zahtjev za pristup informacijama načelniku Općine Novi Travnik i postupajući po zahtjevu za pristup informacijama načelnik Općine Novi Travnik je donio rješenje broj : 01-45-1-1852/2024 od 05.11.2024. godine kojim se odobrava pristup informacijama te je punomoćniku tužitelja dostavljena određena dokumentacija. Tek tada tužitelj saznaje da je Inspektor za građenje, urbanizam i lokalne puteve Općine Novi Travnik donio Rješenje broj 01-19-6-1121/2024-5 od 16.08.2024. godine i Zaključak o dozvoli izvršenja prinudnim putem broj : 01-19-6-1121/2024-10 od 03.10.2024. godine. Tužitelju nikada nisu uručeni ni navedeno Rješenje, niti Zaključak. Na taj način tužitelju nije data mogućnost da sudjeluje u ovom upravnom postupku, da predlaže i izvodi dokaze, da se očituje o svim bitnim činjenicama, te je isti onemogućen na izjavljivanje redovnog pravnog lijeka, odnosno žalbe, protiv navedenog Rješenja i Zaključka. Uvidom u dokumentaciju (dostavnice) koja je dostavljena punomoćniku tužitelja proizilazi da je ovaj organ navedeno rješenje i zaključak navodno pokušao dostaviti tužitelju na adresu ul. ... Međutim, adresa prebivališta, kao i boravišta, podnositelja zahtjeva je: ... N.T. Tužilac je izveo dokaze na ove okolnosti i to Uvjerenje MUP SBK (CİPS) broj : ... od 29.11.2024. godine iz kojeg nesporno proizilazi da podnositelj zahtjeva ima prijavljeno prebivalište na adresi : ... i to od 2004. godine STALNO. Dakle, nejasno je zašto je ovaj organ uopšte i dostavljao pismena na adresu ... jer podnositelj zahtjeva ne živi, odnosno ne boravi na navedenoj adresi. Ovaj organ je bio dužan da pribavi adresu prebivališta podnositelja zahtjeva (iz CİPS-a) i da mu pismena uruči, ili pokuša uručiti na adresu iz CİPS-a. Također, iz dostavljene dokumentacije proizilazi da su pismena objavljena na oglasnoj ploči ovog organa.

Odredbom člana 94. stav 1. Zakona o upravnom postupku propisano je da kad stranka ili njen zakonski zastupnik u toku postupka promijene svoje prebivalište ili stan, dužni su da o tome odmah obavijeste organ koji vodi postupak. Stavom dva je propisano da ako oni to ne učine, a dostavljač i pored istraživanja ne može saznati kuda su se odselili, organ će odrediti da se sva daljnja dostavljanja pismena u postupku za tu stranku vrše pribijanjem pismena na oglasnoj tabli organa koji vodi postupak. Stavom 3. je propisano da se dostavljanje smatra izvršenim poslije isteka 15 dana od dana pribijanja pismena na oglasnoj tabli organa koji vodi postupak. Tužitelj tokom navedenog upravnog postupka nije mijenjao prebivalište, te samim tim nije imao obavezu obavješćavanja ovog organa o promjeni adrese, što znači da nisu bili ispunjeni uslovi da se pismena koja se imaju uručiti lično tužitelju objave na oglasnoj ploči organa koji vodi postupak.

Odredbom član 246. Zakona o upravnom postupku propisano je da postupak okončan rješenjem ili zaključkom protiv koga nema redovnog pravnog lijeka u upravnom postupku (konačno u upravnom postupku) obnovit će se : 9) ako osobi koja je trebala da sudjeluje u svojstvu stranke nije bila data mogućnost da sudjeluje u postupku; U Rješenju broj 01-19-6-1121/2024-5 od 16.08.2024. godine navedena je pouka o pravnom lijeku na način da se žalba može izjaviti Ministarstvu prostornog uređenja, obnove i povratka SBKu roku od 8 dana od dana prijema. U Zaključku o dozvoli izvršenja prinudnim putem broj : 01-19-6-1121/2024-10 od 03.10.2024. godine je također navedena pouka o pravnom lijeku na način da se žalba može izjaviti Ministarstvu prostornog uređenja, obnove i povratka SBKu roku od 8 dana od dana prijema. Međutim, imajući u vidu sve naprijed iznesene navode, nesporno proizilazi da ovaj organ nije postupio u skladu sa Zakonom o upravnom postupku prilikom dostavljanja pismena, odnosno rješenja i zaključka, te je na taj način uskraćeno pravo tužitelju na pravni lijek, te mu je uskraćeno pravo da učestvuje u ovom upravnom postupku. Pravo na pravni lijek je pravo koje je zagarantovano Zakonom o upravnom postupku, Ustavom Bosne i Hercegovine i Evropskom konvencijom o ljudskim pravima. Također, u toku postupka povrijeđena su i druga osnovna načela upravnog postupka kao što su načelo zakonitosti, načelo zaštite prava građana, načelo materijalne istine, načelo saslušanje stranke i pravo žalbe, a zbog kojih podnositelju zahtjeva nije data mogućnost da sudjeluje u ovom postupku. To znači da je kompletan upravni postupak proveden na nezakonit način, da tužilac nije imao pravo da izjavi žalbu protiv navedenog rješenja i zaključka a što je potvrdio i drugostepeni upravni organ, obzirom da je rješenjem Kantonalnog građevinskog inspektora broj 07-19-3 od 02.04.2025. godine žalba tužitelja uvažena i rješenje kojim se odbija prijedlog za ponavljanje postupka ukinuto. Tužena do okončanja glavne rasprave nije dostavila dokaz da je pokrenula upravni spor protiv navedenog drugostepenog rješenja, niti je dostavila dokaz da je postupila po rješenju drugostepenog organa i dozvolila obnovu postupka. Sud nije cijenio niti jedan dokaz tužitelja uz obrazloženje da se dokazi tužitelja odnose na upravni postupak koji je prethodio ovome, te da u ovom postupku sud ne ispituje (ne)zakonitost upravnih akata. Sa druge strane, svi materijalni dokazi koje je izvela tužena proistekli su iz upravnog postupka koji je prethodio ovom postupku. Sud je cijenio navedene dokaze tužene i na njima zasnovaio svoju odluku. Čim smetanja posjeda može biti dopušten odlukom drugog tijela (u ovom slučaju organa uprave) samo ako je odluka tog drugog tijela zasnovana na zakonito provedenom postupku. Tužilac je dokazao upravo suprotno, da upravni postupak nije proveden na zakonit način, da rješenje o izvršenju i zaključak o dozvoli izvršenja (koji su bili osnov za obijanje brave, ulazak u poslovne prostore i izvođenje radova) su nezakoniti.

U odgovoru na žalbu tužitelj osporava osnovanost žalbe sa prijedlogom da sud istu odbije.

Pošto je ispitao prvostepeno rješenje u dijelu koji se pobija žalbom i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 221. Zakona o parničnom postupku (Sl. novine F BiH broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15- u daljem tekstu ZPP), drugostepeni sud je zaključio sljedeće:

Žalba nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja da se utvrdi da je tuženi smetao tužitelja u posljednjem mirnom posjedu nekretnina koje su u naravi poslovni prostor površine 64 m² u stambeno poslovnoj zgradi u ul. ..., i poslovni prostor površine 40,40 m² u stambeno poslovnoj zgradi u ul. ..., upisanih u zk.ul. 27 „E“ k.o. ..., na način da su službenici tuženog dana 09.10.2024. godine obili bravu od ulaznih vrata navedenih poslovnih prostora, ušli u navedene poslovne prostore i započeli sa izvođenjem radova, koji radovi su nastavljeni i dana 10.10.2024. godine, kao i dana 11.10.2024. godine, čime su omeli tužitelja u njegovom posljednjem faktičkom mirnom posjedu nekretnina, pa se tuženom nalaže da odmah uspostavi posjedovno stanje kakvo je bilo prije smetanja posjeda, te da se ubuduće uzdrži od ovakvog ili sličnog smetanja, pod prijetnjom novčane kazne u slučaju ponovljenog.

Iz spisa proizilazi da je tužba blagovremena, odnosno da je podnesena u rokovima propisanim čl. 327. stav 3. Zakona o stvarnim pravima (Sl. novine FBiH br. 66/13 i 100/13 – u daljem dijelu teksta: ZSP) kojom je propisano da posjednik ima pravo zahtijevati sudsku zaštitu zbog smetanja posjeda u roku od 30 (trideset) dana od saznanja za smetanje i počinioca, a najkasnije od jedne godine od dana nastalog smetanja (parnica zbog smetanja posjeda). Prema navodima tužitelja i izvedenim dokazima, smetanje je učinjeno dana 9.10.2024.godine, te u dane 10. i 11.10.2024. godine, a tužba podnesena dana 8.11.2024.godine, pri čemu tuženi ne spori čin zabrane i datum kada se dogodio, ali spori da je u pitanju smetanje.

Iz stanja spisa i osporene presude, proizilazi da su parnične stranke pred sudom, u skladu sa odredbom člana 7. ZPP iznijele sve činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i izvele dokaze koje su smatrale bitnim za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari.

Iz utvrđenog činjeničnog stanja prvostepenog suda, a koje kao pravilne prihvata i ovaj sud, jer imaju osnova u izvedenim dokazima cijenjenih u smislu odredbe člana 8. ZPP, proizilazi sljedeće:

- da je nesporno da je tužitelj bio u posljednjem stanju posjeda, odnosno posjednik nekretnina koje su u naravi poslovni prostor površine 64 m² u stambeno poslovnoj zgradi u ul. ... i poslovni prostor površine 40,40 m² u stambeno poslovnoj zgradi u ul. ..., upisanih u zk.ul. 27 „E“ k.o....;
- da je postojao kvar na vodovodnim instalacijama u podu poslovnog prostor tužitelja sa velikim oticanjem vode, uz posljedicu niskog pritiska, pa i narušavanja sigurnosti zgrade,
- da tužitelj nije dozvolio da se izvrši popravka zbog čega je, u konačnom, dana 9.10.2024. godine, bez odobrenja tužitelja, Služba za građenje, urbanizam i lokalne puteve ranije Općine sada Grada Novi Travnik ispred koje je bila prisutna inspektorica

Z.I., uz asistenciju pripadnika PS Novi Travnik i upravitelja zgrade, omela tužitelja u posljednjem mirnom posjedu navedenih nekretnina na način da su obila brave od ulaznih vrata poslovnih prostora, ušla u navedene poslovne prostore i započela sa izvođenjem radova, a navedeni radovi su nastavljeni i dana 10.10 i 11.10.2024. godine, a sve na zahtjev etažnih vlasnika radi sanacije kvara na vodovodnoj instalaciji u podu predmetnog poslovnog prostora;

-da je prije toga, upravitelju zgrade „ABV“ Fojnica Zaključkom o dozvoli izvršenja broj: 01-19-6-1121/2024-8, naloženo da u roku od dva dana od dana prijema zaključka izvrši popravku oštećene (puknute) zajedničke vodovodne instalacije u podu poslovnog prostora posjednika D.J., sa vraćanjem poda u prvobitno stanje i odvozom šuta na gradsku deponiju uz upozorenje da ako izvršenik ne preduzme dužnu radnju do navedenog roka, obavit će se prisilno administrativno izvršenje o čemu će se donijeti poseban zaključak.

-da upravitelj nije mogao pristupiti u poslovni prostor i postupiti po Zaključku o dozvoli izvršenja broj: 01-19-6-1121/2024-8 od 30.09.2024. godine, jer vlasnik poslovnog prostora (tužitelj) nije omogućio ulazak u isti, o čemu je sačinjen zapisnik, nakon čega je postupajuća Inspektorica donijela zaključak o dozvoli izvršenja prinudnim putem broj: 01-19-6-1121/2024-10 od 03.10.2024. godine uz asistenciju policije, tužitelj nije preuzeo, ali je o istom bio upoznat jer je zapovjednik PS Novi Travnik lično telefonski putem pozvao inspektora za građenje, urbanizam i lokalne puteve i obavijestio da je obavljen razgovor sa J.D. u prostorijama PS Novi Travnik, kojem su na uvid dostavljeni rješenje i zaključak o dozvoli izvršenja prinudnim putem inspektora za građenje, urbanizam i lokalne puteve.

Dakle, čin obijanja brava na ulaznim vratima navedenih poslovnih prostora izvršen je dana 9.10.2024.godine, ulazak u poslovne prostore i obavljanje radova koji su nastavljeni u dane 10.10.2024. godine, kao i 11.10.2024. godine, po ocijeni prvostepenog suda ne predstavlja čin smetanja posjeda, zbog odustva samovlasnosti.

Prednja odluka je pravilna i zasnovana na pravilnoj primjeni materijalnog prava, kojoj je prethodila ocjena dokaza izvršena na način propisan čl. 8. ZPP, tj. svakog dokaza pojedinačno i u međusobnoj vezi, prvenstveno čl. 329. stav 4. ZSP koji reguliše samovlast, propisujuću u stavu 4. da nije samovlasno smetanje posjeda ako je čin oduzimanja ili smetanja posjeda dopušten zakonom ili odlukom suda odnosno drugog tijela, donesenom na osnovu zakona koji to dopušta..... Pitanje dopuštenost smetanja regulisano je čl. 94. stav 1. ZSP-a kojim je propisano da je etažni vlasnik, dužan za taj stan, odnosno drugu samostalnu prostoriju, te njima namijenjene instalacije, naročito elektrovodne, plinovodne, vodovodne, toplovodne i sanitarne naprave, kao i sve druge pripadke tog posebnog dijela, brinuti se i tako ih održavati da drugim suvlasnicima ne nastane nikakva šteta. U stavu 3. stog člana je propisano da je etažni vlasnik dužan da odobri ulazak u stan odnosno drugu samostalnu prostoriju predstavniku upravnika zgrade ukoliko je to potrebno radi sprječavanja štete na drugim posebnim dijelovima nekretnine odnosno zajedničkim prostorijama ili radi hitnog održavanja zajedničkih dijelova nekretnine. Imovinsku štetu koju u vezi s time pretrpi dužni su mu srazmjerno svojim udjelima u nekretnini nadoknaditi etažni vlasnici koji koriste predmetne zajedničke prostorije, ako se radilo o održavanju zajedničkih prostorija, odnosno etažni vlasnik određenog stana ili samostalne prostorije. Stavom 4. istog člana je propisano da ukoliko se etažni vlasnik tome protivi, po zahtjevu upravnika rješenje o odobrenju ulaska upravnika u stan odnosno samostalnu prostoriju po skraćenom upravnom postupku donosi organ nadležne jedinice lokalne samouprave nadležan za stambene

poslove. U slučaju nemogućnosti ulaska u posebni dio zgrade uprkos postojanju rješenja nadležnog organa, onda se ovo rješenje izvršava po službenoj dužnosti ili na zahtjev upravnika zgrade primjenjujući načelo hitnosti postupka. Na identičan način i Zakon o korištenju i održavanju zajedničkih dijelova i uređaja zgrade te upravljanju zajedničkim dijelovima i uređajima SBK reguliše prednje pitanje.

Kako iz činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda proizilazi da je obijanje ulaznih vrata, ulazak u poslovne prostore i vršenje radova u vremenskom periodu od 9.10.2024.godine do 12.10.2024. godine (u dane 9.,10. i 11.) vršeno na osnovu odluke nadležnog organa tužene, odnosno Službe za građenje, urbanizam i lokalne puteve ranije Općine sada Grada Novi Travnik ispred koje je, navedenog dana, bila prisutna inspektorica Z.I., konkretno Zaključka o dozvoli izvršenja prinudnim putem broj: 01-19-6-1121/2024-10 od 03.10.2024. godine uz asistenciju policije, čijem donošenju je prethodilo donošenje Rješenja broj: 01-19-6-1121/2024-5 od 16.08.2024. godine i Zaključaka broj: 01-19-6-1121/2024-8 od 30.09.2024. godine zasnovanih na čl. 20. stav 4. Zakona o korištenju i održavanju zajedničkih dijelova i uređaja zgrade te upravljanju zajedničkim dijelovima i uređajima zgrade („Sl. novine SBK broj 7/24) i čl. 39. istog Zakona, koji regulište šta se smatra hitnim popravcima, među kojim je i puknuće, oštećenje i začepljenje vodovodne i kanalizacijske instalacije, radi sprečavanja daljnjih štetnih posljedica (tačka b.) prvostepeni sud pravilo zaključuje da postojanje prednjih odluka, na temelju kojih je izvršeno obijanje brava i korištenje poslovnih prostora predstavlja razlog iz čl. 329. stav 4. koji isključuje osnovanost zahtjeva zasnovanog na čl. 331. stav 1. ZSP koji daje sudsku zaštitu posjedniku kojemu je posjed samovlasno smetan.

Samovlasno smetanje posjeda je uznemiravanje posjednika u posjedovanju ili oduzimanje posjeda mimo njegove volje (čl. 329. stav 2. ZSP). Samovlasno smetanje posjeda je ono smetanje koje je poduzela osoba koja nije imala dopuštenje posjednika, ako za čin smetanja nije bila ovlaštena zakonom ili odlukom suda ili drugom važećom odlukom tijela javne vlasti. Nije samovlasno smetanje posjeda ako je čin smetanja poduzet uz dopuštenje posjednika, ako zakon ovlašćuje na poduzimanje čina smetanja, ako na čin smetanja ovlašćuje odluka nadležnog suda ili odluka drugog tijela javne vlasti. U slučaju postupka ovrhe ili deložacije, oduzimanje stvari nema karakter samovlasnog smetanja posjeda.

Obzirom da iz činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda, koje u tom dijelu žalbom ne osporava ni tuženi, proizilazi da je na osnovu odluke nadležnog organa tužene utemeljene na odredbama Zakona o korištenju i održavanju zajedničkih dijelova i uređaja zgrade te upravljanju zajedničkim dijelovima i uređajima zgrade izvršen čin smetanja koji se ogleda u nasilnom obijanju brava, bez saglasnosti tužitelja, i u vršenju radnji popravka vodovodnih cijevi, koje su podrazumijevale korištenje poslovnih prostora od strane ovlaštenih lica, jasnim se poprima da način izvršenja čina smetanja upravo zbog postojanja odluke nadležnog organa tužene zasnovanog na zakonu isključuje postojanje samovlasti, kao zakonom propisanog uslova za ostvarivanje prava na sudsku zaštitu od smetanja. Stoga, ne stoji žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava jer se obaveza prvostepenog suda u ovakvoj vrsti postupaka sne ograničava samo na primjenu čl. 329. ZSP već i ostalih članova koji reguliše pitanje smetanja posjeda, te kako je samovlast zakonom propisan uslov za ostvarivanje prava na sudsku zaštitu, sud je u obavezi da nakon ocjene svih relevantnih dokaza i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja da izvede zaključak da li ista postoji.

Suprotno žalbenim navodima, sud je cijenio sve izvedene dokaze, uključujući i Zahtjev za pristup informacijama od 15.10.2024. godine sa dokazom o preporučenoj pošiljci, Rješenje načelnika Općine Novi Travnik, 01-45-1-1852/2024 od 05.11.2024. godine, Zahtjev za obnovu postupka podnesen od strane tužitelja od 06.12.2024. godine, Rješenje Općine Novi Travnik kojim se odbija zahtjev za obnovu postupka broj 01-19-6-1121/2024-18 od 17.12.2024. godine, Žalbu tužitelja izjavljenu Ministarstvu prostornog uređenja, obnove i povratka SBK od 27.12.2024. godine, Rješenje Ministarstva prostornog uređenja, građenja, zaštite okoliša, povratka i stambenih poslova broj 07-19-3 od 02.04.2025. godine kojim je uvažena žalba tužitelja, Uvjerjenje-CIPS za tužitelja od 29.11.2024. godine x 2, a što proizilazi iz obrazloženja pobijane odluke (strana 13.), s tim da ih nije posebno obrazlagao, uz pravilan zaključak da se isti odnose na upravni postupak koji je prethodio ovom, te da sud nije ovlašten da ispituje zakonitost upravnih akata. Dakle, žalitelj u toku prvostepenog postupka, pa i u žalbenom, kroz žalbene navode o povredama pravila upravnog postupka nastoji osporiti pravilnost i zakonitost odluke tužene na temelju koje je izvršen čin smetanja zanemarujući pri tom činjenicu da se u sporovima zbog smetanja posjeda, kakav je i predmetni, raspravljanje ograničava samo na utvrđenje dviju činjenica: činjenice posljednjeg stanja posjeda i činjenice nastalog smetanja. To izričito propisuje odredba iz čl.425. ZPP. Zbog važnosti za ishod predmetnog spora tu odredbu potrebno je citirati; „raspravljanje o tužbi zbog smetanja posjeda ograničit će se samo na raspravljanje i dokazivanje činjenica posljednjeg stanja posjeda i nastalog smetanja. Isključeno je raspravljanje o pravu na posjed, o pravnoj osnovi, savjesnosti ili nesavjesnosti posjeda ili o zahtjevima za naknadu štete“. Identično propisuje i materijalno pravo, a to je odredba člana 331. ZSP.

Dakle, prednja ograničenja, neovisno od činjenice da prema članu 2. Zakona o upravnim sporovima FBH („Sl.novine FBiH“, br. 9/2005) svaki pojedinac kojim je upravnim aktom povrijeđeno neko pravo ili neposredni lični interes zasnovan na zakonu ima pravo osporavati njegovu zakonitost kroz upravni spor, isključuju mogućnost ocjene zakonitosti odluka tužene, koje predstavljaju upravne akte, zbog čega je zaključak prvostepenog suda da se u ovoj vrsti postupka ne može preispitivati zakonitost rješenja i zaključaka tužene, kao i da tužitelj iste može osporavati kroz upravni postupak i eventualno upravni spor pravilan. Stoga, neosnovani su svi žalbeni navodi kojim se osporava pravilnost i zakonitost ove presude kroz žalbene navode kojim se osporava pravilnost i zakonitost postupanja tužene i njenih odluka na temelju kojih je izvršen čin smetanja (strana 2.,3. i 4. obrazloženja), uz zaključak da žalbene tvrdnje tužitelja i dokazi na kojim zasniva utemeljenost tih tvrdnji, ne mogu utjecati na pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja i pravilni primjenu materijalnog prava, kao i na eventualne povrede odredaba ZPP.

Članom 8. i 123. stav 2. Zakona o parničnom postupku je propisano da će sud na osnovu slobodne ocjene dokaza, cijeneći ih savjesno i brižljivo, utvrditi relevantne činjenice za donošenje pravilne i zakonite odluke u konkretnoj pravnoj stvari. Kako stranke vrlo često predlažu i dokaze za koje se u toku postupka ispostavi da nisu relevantni, takve dokaze sud nije obavezan cijeniti niti ih posebno obrazlagati. U tom pravcu upućujemo na pravni stav Vrhovnog suda Federacije BiH iz odluke broj 65 0 Ps 027064 14 Rev od 10.02.2015. godine i odluku Ustavnog suda BiH broj AP 3074/17 od 31.01.2018. godine u kojoj je Ustavni sud ukazao na standarde koje mora sadržavati svaka odluka. S obzirom na opredjeljeni tužbeni zahtjev, nasuprot žalbenim navodima,

prvostepeni sud je cijenio dokaze parničnih stranaka na osnovu kojih je utvrdio relevantne činjenice za donošenje pravilne i zakonite odluke.

Prvostepeni sud je pobijanu odluku, činjenično i pravno jasno i potpuno obrazložio prema standardima i zahtjevima utvrđenim članom 6. Evropske konvencije i članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku FBiH, po kojima, da bi odluka bila podobna za ispitivanje po uloženom pravnom lijeku, obrazloženje iste mora sadržavati razloge o odlučnim činjenicama u svakom konkretnom predmetu (ovakav stav je zauzeo Vrhovni sud u presudi broj: 46 0 P 006187 12 Rev od 31.10.2013. godine, Ustavni sud BiH u više odluka kao i u odluci Ap-352/04 od 23.3.2005. godine).

Prema tome, žalbi razlozi iz kojih tužitelj pobija rješenje prvostepenog suda nisu ostvareni, jer je prvostepeni sud odlučno činjenično stanje, a to je posljednje stanje posjeda i nastalog smetanja, pravilno i potpuno utvrdio i na to utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo, odredbe iz čl.331, čl.329. stav 4. Zakona o stvarnim pravima FBiH, kada je tužbeni zahtjev u cijelosti odbio i odlučio kao u pobijanom rješenju.

Ostali žalbeni navodi tužioca za ishod spornog odnosa i ovog žalbenog postupka nisu od značaja, radi čega ih drugostepeni sud, saglasno odredbama člana 231. Zakona o parničnom postupku nije posebno ni cijenio.

Iz prethodno obrazloženog proizlazi da nisu ostvareni žalbeni razlozi iz kojih tužilac osporava odluku prvostepenog suda, a ni razlozi na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti u smislu odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku, zbog čega je, na osnovu obrazloženog i primjenom odredbi člana 226. Zakona o parničnom postupku, odlučeno kao u izreci ovog rješenja.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava žalbe u iznosu od 786,24 KM je odbijen, a shodno članu 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP.

Predsjednik vijeća

Denis Trifković